

Naomi Velissariou in *The truth about Kate*. Ze speelt in het stuk alle rollen.

Foto Jochem Jurgens

Wonderbaarlijke schizo-solo

THEATER
*****
THE TRUTH
ABOUT KATE

The truth about Kate. Van Jibbe Willems door Frascati Producties, regie Davy Pieters. Frascati, Amsterdam, 13/2. Daar t/m 22/2; 7/3 en 8/3 in Rotterdam, frascatiproductions.nl

Pieters toont de extreme consequenties van het verlangen van een gewoon meisje om te leven als een superster.

Stel je voor dat je een award wint en een dankwoord moet houden voor een Joelende menigte fans. Stel je voor dat je aan tafel zit in de populairste talkshow van het land. Stel je voor dat er een celebritydocumentaire over je wordt gemaakt. Wie dagdroomt er niet van een ster te zijn? Kate in ieder geval voortdurend. In haar saai keuken verzint en speelt ze haar eigen 'allesont-

hullende' documentaire: *The truth about Kate*. *The truth about Kate* is een voorstelling van Frascati Producties, geschreven door Jibbe Willems en geregisseerd door jong talent Davy Pieters. Met deze slimme reconstructie van het maakbare leven van een superster laat Pieters zien dat ze een heldere, toegankelijke registijl heeft. En een fascinatie voor de heersende oppervlakteverheerlijking in de populaire cultuur. Pieters heeft daarvoor goed gekeken naar het beeldende werk van theatermakers Suzan Boogaert en Bianca van der Schoot. Net als dat mimeduo veroordeelt Pieters niemand. Ze toont enkel de extreme consequenties van het verlangen van een gewoon meisje om te leven als Miley Cyrus of Beyoncé. In een wonderbaarlijke schizo-solo speelt actrice Naomi Velissariou alle rollen, razendsnel schakelend tussen de personages die deze documentaire bevolken: oude jeugdvrienden van Kate, haar moeder, collega-supersterren, de voice-over, reclamestemmen. Allemaal hebben ze iets nietszeggends te melden over de grote Kate. Allemaal zijn ze bezig met hoe ze overkomen op een imaginaire camera. Velissariou pakt uit met een indrukwekkend scala

aan stemmetjes, accenten, talen en pruiken. Af en toe zingt ze, als Kate zelf, een lied op een verrotte housebeat. Vanzelfsprekend met de autotune aan, om te verhullen dat ze niet kan zingen. De tekst van Willems bevat veel grapjes en referenties naar echte beroemdheden. Zijn figuren zijn inhoudsloos, zelfbewust en enkel bezig met alles wat buitenkant is. Mode bijvoorbeeld. Kate presenteert een reclame voor onzichtbare panty's en er is een scène waarin Duitse reporters venijnig commentaar leveren op wat de sterren dragen. *The truth about Kate* is bovenal satire. Een enkele keer schiet Pieters' onophoudelijke parade van nepheid haar doel voorbij. Zo is een bewust irritante persiflage op K3 gewoon niet origineel genoeg om tergend lang door te laten spelen. Ook is Matthijs van Nieuwkerk imiteren al te vaak gedaan. Maar knap is deze deconstructie van een superster zeker. Pieters houdt het verzet tegen ook maar een glimp van intimiteit consequent vol. De gapende leegte die zich manifesteert in Kates keuken zegt namelijk meer dan genoeg over haar grote, onmenselijke eenzaamheid. Vincent Kouters 17-02-2014